

[Henry L. W. Jensen.]

national basis, men alligevel en effektiv ordning, som ikke virker uforsvarligt fordyrende og unødigt udbygget.

Det, der gjorde den sidste ærede taler, det ærede medlem hr. Alsing Andersen, vred, var spørgsmålet om ambassadørposten ved FN. Der har man fortilfælde. Ambassadøren i Washington var tidligere tillige ambassadør ved De Forenede Nationer. Antallet af medlemsstater i De Forenede Nationer er ganske vist siden den tid næsten fordoblet, men forholdet er vel nok det, at de ambassadører, der sidder i Washington, for største delen for de mindre staters vedkommende også repræsenterer de pågældende stater ved generalforsamlingerne i FN og i det hele taget ved arbejdet i FN. De er akkrediteret De Forenede Nationer, samtidig med at de som ambassadører i Washington er akkrediteret De Forenede Stater. Når der er generalforsamling i FN de tre måneder en gang om året, er der et meget stort fremmøde af udenrigsministre, og vi sender yderligere en ambassadør derover herfra, således at vi har en, om jeg så må sige, høj repræsentation i delegationerne ved FN og af den grund til daglig har mindre brug for en ambassadør, end man har det så mange andre steder. Forslaget er derfor efter min formening fremsat ud fra rene sparemotiver. Jeg tror ikke, der ligger noget som helst andet motiv til grund for det.

Når vi har en dygtig ambassadør i De Forenede Stater, der er akkrediteret De Forenede Staters regering, vil denne ambassadør også med sin fulde arbejdskraft kunne sætte sig ind i arbejdet ved De Forenede Nationer, hvis man afskedigede den ambassadør, som specielt er akkrediteret De Forenede Nationer.

Jeg skal ikke komme med yderligere bemærkninger, da mit parti er gået ind for fremsættelsen af dette forslag til folketingsbeslutning, og da det ærede medlem hr. Ninn-Hansen så udmærket har redegjort for det i detaljer. Jeg skal nøjes med at anbefale, at dette forslag, som den højtærede udenrigsminister også var inde på, går i udvalg.

Lannung: Det forekommer mig meget betegnende, at vi imellem de otte navne,

der fremsætter det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, ikke finder navnene Ole Bjørn Kraft og Henry L. W. Jensen, oppositionens medlemmer af udenrigstjenestekommissionen. Det tør vist antydes, at det er et tilfælde, der ser ud som en tanke.

Som interesseret medlem af udenrigstjenestekommissionen har jeg selvfølgelig nøje studeret oppositionens forslag. Det første, der slår én, er, hvorfor man ikke har stillet de foreliggende forslag som positive forslag i udenrigstjenestekommissionen, hvad der jo havde været det eneste naturlige, hvis der skulle være virkelig alvor og konsekvens i tingene. Det er jo ingen enkelt sag, der er tale om, som den første ærede ordfører nævnte, men meget mere. Dette forslag til folketingsbeslutning vedrører jo en meget væsentlig del af hele kommissionens arbejde. Endelig foreligger der allerede i kommissionen et meget stort materiale med meget omfattende oplysninger, så også af den grund havde det været helt naturligt at komme med forslag i selve udenrigstjenestekommissionen.

Men man forstår det dog bedre — ja, jeg kan også indføje, at Information karakteriserer denne fremgangsmåde som løsagtig; jeg synes, at Information har ret — når man ser nærmere på forslaget enkelt-heder. Forslaget falder nemlig i flere dele eller kategorier. På nogle punkter som f. eks. med hensyn til en forenkling og sammenlægning af ambassadørposterne i Paris og ikke mindst nedlæggelse af generalkonsulatet i London følger det, således som det allerede er nævnt, principielt simpelt hen planer, som for længst er bebudet af regeringen og regeringspartiernes repræsentanter i udenrigstjenestekommissionen, og som jo under alle omstændigheder gennemføres.

Noget lignende gælder forslaget om ændring med hensyn til udetillæggene, et spørgsmål, som den højtærede udenrigsminister har nævnt, og et spørgsmål, jeg personlig var ret stærkt inde på under debatten om Blechingbergsagen. På disse punkter synes man at ville score nogle billige points ved at få offentligheden til at tro, at gennemførelsen er et resultat af oppositionens forslag. Information, som er hård ved forslaget i det hele, kalder dette en lille fidus. Information siger også i den samme ledende artikel — må jeg